

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 25 września 2012 r.

DOLiS/DEC-908/12/57995, 58004

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana A. D. o ponowne rozpatrzenie sprawy w sprawie jego wniosku o nakazanie Spółdzielni Mieszkaniowej W., udostępnienia mu danych osobowych w zakresie cyt.: „(...) imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania wszystkich osób faktycznie zajmujących lokal położony przy ul. Z. w W. w dniu celowego zalania mojego [Pana A. D.] mieszkania, tj. w dniu [...].08.2011 r. (...)”, zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 12 czerwca 2012 r. (DOLiS/DEC-530/12/36273,36275), mocą której Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych umorzył postępowanie,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A. D., zwanego dalej również Skarżącym, dotycząca odmowy udostępnienia mu przez Spółdzielnię Mieszkaniową W., zwaną dalej Spółdzielnią, danych osobowych w zakresie cyt.: „(...) imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania wszystkich osób faktycznie zajmujących lokal położony przy ul. Z. w W. w dniu celowego zalania mojego [Pana A. D.] mieszkania, tj. w dniu [...].08.2011 r. (...)”.

Skarżący dołączył do swojego wniosku kopie korespondencji prowadzonej ze Spółdzielnią. Z ww. korespondencji wynika, że Skarżący zawiadomił Spółdzielnię, iż cyt.: „(...) w dniu [...].08.2011

r. kilka godzin po malowaniu mieszkania, zalaniu [Skarżącego] mojego mieszkania położonego przy ul. Z. w W., przez osoby w lokalu przy ul. Z. w W. (...). Tym samym Skarżący zażądał udostępnienia danych osobowych osób faktycznie zajmujących lokal przy ul. Z., wskazując że posiadanie przedmiotowych danych cyt.: „(...) umożliwi mi [mu] dochodzenie naprawiania wyrządzonej szkody (...)”.

Jak wyjaśniła Spółdzielnia w piśmie, które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] grudnia 2011 r., cyt.: „(...) wielokrotnie informowała zainteresowanego [Skarżącego], że nie posiada danych osobowych osób wynajmujących lokal przy ul. Z. (...)”. Ponadto Spółdzielnia wskazała, że cyt.: „(...) sprawy meldunkowe nie są w zakresie działania Spółdzielni, dane jakimi dysponujemy [dysponuje] to są oświadczenia właścicieli lokali co do ilości zamieszkujących w nim osób. Umowa najmu dotycząca mieszkania przy ul. Z. zawierana jest pomiędzy właścicielem lokalu a najemcą, w związku z tym stroną roszczeń A. D. jest właściciel w/w lokalu (...), a nie Spółdzielnia (...)”.

W piśmie, które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] kwietnia 2012 r., Spółdzielnia jednoznacznie wskazała, że nie przetwarza danych osobowych, o które wnioskuje Skarżący.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 12 czerwca 2012 r. (DOLiS/DEC-530/12/36273,36275), mocą której umorzył postępowanie w sprawie wniosku Pana A. D. o nakazanie Spółdzielni Mieszkaniowej W. udostępnienia mu danych osobowych w zakresie cyt.: „(...) imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania wszystkich osób faktycznie zajmujących lokal położony przy ul. Z. w W. w dniu celowego zalania mojego [Pana A. D.] mieszkania, tj. w dniu [...].08.2011 r. (...)”. Decyzja ta została zaskarżona przez Pana A. D. w terminie ustawowym.

Zaskarżając decyzję z dnia 12 czerwca 2012 r. Pan A. D. wskazał, iż cyt.: „z pism załączonych przeze mnie do akt sprawy wynika w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości, że można wyrządzić mi w sposób celowy i zamierzony szkodę i jednocześnie pozostać poza jakąkolwiek odpowiedzialnością. Fakt ten czyni w pełni uzasadnionym niniejszy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy”.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje.

Podkreślić należy, iż przedmiot niniejszego postępowania został określony przez Pana A. D. zarówno we wniosku skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jak i w pismach skierowanych przez niego do Spółdzielni jako żądanie udostępnienia mu przez Spółdzielnię danych osobowych w zakresie cyt.: „(...) imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania wszystkich osób faktycznie zajmujących lokal położony przy ul. Z. w W. w dniu celowego zalania mojego [Pana A. D.] mieszkania, tj. w dniu [...].08.2011 r. (...)”. W toku przeprowadzonych czynności, organ ochrony danych osobowych ustalił, iż Spółdzielnia, jako

podmiot do którego Skarżący zwrócił się o udostępnienie mu przedmiotowych danych, nie przetwarza ich. W związku z faktem, iż zadaniem organu jest załatwienie sprawy w zakresie określonym w treści żądania, a w analizowanym przypadku brak jest po stronie Spółdzielni danych osobowych, których udostępnienia domaga się Skarżący, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w stosunku do tego zakresu danych, nie miał możliwości wydania decyzji załatwiającej sprawę przez jej rozstrzygnięcie co do istoty.

W tej bowiem sytuacji, organ do sprawie ochrony danych osobowych, zasadnie uznał w treści zaskarżonej decyzji, że przedmiotowe postępowanie w podanym zakresie podlega umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa – wobec jego bezprzedmiotowości. Zgodnie z ww. przepisem, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Brzmienie powołanej regulacji nie pozostawia wątpliwości, iż w razie stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania organ prowadzący to postępowanie obligatoryjnie je umarza. Jednocześnie w literaturze przedmiotu wskazuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (B. Adamiak, J. Borkowski „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz” 7 wydanie Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005 r., str. 485).

Podkreślić zatem należy, iż ustalenie przez organ publiczny zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa, zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem w sytuacji zaistnienia tej przesłanki podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy. Bezprzedmiotowość postępowania może być także wynikiem zmiany stanu faktycznego sprawy.

Podkreślenia wymaga, że postępowanie administracyjne prowadzone przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jest ukierunkowane na wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.). Stosownie do brzmienia ww. przepisu, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6).

W niniejszej sprawie Skarżący wniósł o nakazanie udostępnienia mu przez Spółdzielnię danych osobowych w zakresie cyt.: „(...) imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania wszystkich osób faktycznie zajmujących lokal położony przy ul. Z. w W. w dniu celowego zalania mojego [Pana A. D.]

mieszkania, tj. w dniu [...]08.2011 r. (...)”. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zasadnie zatem uznał w treści zaskarżonej decyzji, iż postępowanie w tym zakresie nie może zakończyć się jakąkolwiek decyzją odpowiadającą dyspozycji przytoczonego art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Skoro bowiem wskazany przez Skarżącego podmiot nie przetwarza żądanych przez niego danych osobowych w zakresie imion, nazwisk oraz adresów zamieszkania osób faktycznie zajmujących w dniu [...] sierpnia 2011 r. lokal położony przy ul. Z. w W., organ ochrony danych osobowych nie miał podstaw do rozważania zasadności skierowania pod jego adresem nakazu związanego z ich udostępnieniem.

W kontekście powyższego za bezzasadne należy uznać podniesione przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzuty dotyczące pozbawienia go możliwości dochodzenia swoich praw wynikających z wyrządzonej mu szkody wobec nieposiadania danych jej sprawców. Na marginesie wskazać natomiast należy, iż w przypadku nieposiadania danych osób, które dopuściły się zalania Skarżącemu mieszkania, może on wystąpić z roszczeniem do właściciela lokalu, z którego szkodę wyrządzono.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).